

„Sokkolóan jó! Nehéz letenni.”

– *Booklist*



# ELEKTRA

*fine*   
*selection*

JENNIFER SAINT

JENNIFER SAINT



Első kiadás  
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

# PROLÓGUS

## *Elektra*

**M**ÜKÉNÉBEN CSEND HONOL, MÉGSEM TUDOK ALUDNI MA ESTE. Tudom, hogy az öcsém – akivel egy folyosóról nyílik a szobánk – lerúgja magáról a takarót álmában. Minden reggel, amikor megyek felébreszteni, úgy találom, hogy teljesen belegabalyodott a lába, mintha versenyt futott volna álmában. Talán az apánk után rohan, akivel soha nem találkozott.

Amikor megszülettem, apámtól kaptam a nevem. A napról nevezett el: tüzesnek és izzónak. Kislánykoromban azt mondta, hogy én vagyok a fény a családukban. „A nagynénéd híres a szépségéről, de te máris sokkal sugárzóbb vagy nála. Még több dicsőséget fogsz hozni Atreusz házának, leányom.” Aztán homlokon csókolt, mielőtt lement. Nem bántam, hogy csiklandozott a szakállával. Elhittem, amit mondott.

Most pedig nem érdekel, hogy nem tolakodnak miattam a kérők a tróntermünkben. Hallottam a Heléna nénikémről szóló történeteket, de soha nem éreztem irigységet. Nézd meg, hová jutott a

szépségével! Egészen egy idegen városig, ami tíz éven át fogva tartotta a férfainkat. Tíz évig éltem az apám nélkül, és kapaszkodtam bele minden győzelembe, aminek a híré a Mükénén átutazó futárok hozták. Minden diadal híre büszkeséggel és boldogsággal töltött el, hogy az apám, Agamemnón olyan sokáig harcol, és állítja csatasorba az embereit, hogy addig küzdjenek, ameddig Trója égig érő falainak darabjai törmelékként nem omlanak a lábaik elé.

Látom minduntalan, a lelki szemeim előtt. Ahogyan megrohanja a város kapuit; ahogyan végül rettegve borulnak majd le a lábai elé. És mindezek után hazatér hozzám. Hozzám, a hűséges lányához, aki évről évre itt várja őt.

Tudom, hogy vannak, akik azt mondják majd, sosem szerette a gyermekeit, hogy nem is szerethette őket mindannak fényében, amit tett. De én emlékszem az ölelésére és az egyenletes szívverésére, ahogy a mellkasára hajtottam a fejem, és tudom, hogy soha nem lesz annál biztonságosabb hely számomra ezen a világon.

Mindig is azzá a nővé akartam felcseperedni, amilyené ő gondolta, hogy majd válni fogok; azzá a nővé, aki lehettem volna, ha itt maradhatott volna. Méltó akartam lenni a névre, amit tőle kaptam.

Mindennél jobban akarom, hogy büszke legyen rám.

Nem kétséges, hogy anyám itt bolyong valahol, ebben a palotában, és a távolba mered a sötétben. Mindig nesztelen, lágy lépteit finom szandál tompítja, haját bíborszalag fogja össze, préselt szirmok és illatos olajok illata lengi körül, bársonyos bőre pedig fénylik a holdfényben. Nem hagyom el a szobámat, hogy ne kelljen összetalálkoznom vele. Inkább felkelek, és az ablak felé indulok, ami egy szűk nyílás a kőfalban. Semmire sem számítok, amikor a könyökömet az ablakpárkányra helyezem, és kihajolok: semmire, talán csak néhány csillagra elszórtan az égen. De miközben nézelődöm, látom,

hogy egy jelzőtűz lobban lángra egy távoli hegycsúcson, és válaszként egy újabb fény, majd megint egy másik, egy tűzlánc, amely Mükéné felé szökell. A szívem ki akar ugrani a helyéről. Valaki odakint jelet küld nekünk. És csak egyetlen dolog van, aminek a hírére egy emberként várunk mindannyian.

Narancsszínű szikrák kavalkádja száll csigavonalban az ég felé, ahogy egy újabb jelzőtűz gyullad, immáron még közelebb. Könnyek szöknek a szemembe. Ahogy hitetlenkedve figyelem a jelzőtüzet, érzem, ahogy bennem is lángra lobban egy szikra – a ragyogó felismerés, hogy ez mit jelent.

Trója elesett.

Apám hazatér.

# 1

## *Klütaimnésztra*

**A**TREUSZ HÁZÁT ÁTOK SÚJTOTTA. Különösen borzalmas átok, még az isteni kízás szokásos mércéjével mérve is. A család története tele volt brutális gyilkosságokkal, házasságtörésekkel, szörnyű ambíciókkal és jóval több kannibalizmussal, mint amit az ember várna. Mindenki ismerte ezt, de amikor az Atreidák – Agamemnón és Menelaosz – egy életre való idővel ezelőtt Spártában a húgom és előttem álltak, nos, a bolondos történetek a kisgyermekéről, akiket megfőztek és felkínáltak a szüleiknek, mintha a napfényben lebegő porszemekként foszlottak volna semmivé.

A két fivér élettől és erőtől duzzadt – nem éppen jóképűek, de mégis lenyűgözőek voltak. Menelaosz szakálla vöröses árnyalatban csillogott, míg Agamemnóné sötét volt, akárcsak a szorosan a feje köré göndörödő fürtjei. Sokkal vonzóbb kérék járultak a húgom elé – a nagy csarnok, ahol összegyűltek, nyüzsgött és morajlott a ki-munkált arccsontok, tökéletes vállak, előreugró állkapcsok és villanó tekintetek tömegétől. Görögország legkiválóbb férfijai közül válogathatott, de Heléna csak az esetlen Menelaoszt vette észre, aki

kényelmetlenül fészkelődött hatalmas termetével, és némán bámult vissza rá.

Zeusz lánya: ezt mondták a történetek Helénáról. Míg engem vörös arccal és visítva hozott világra a szülés szokásos megaláztatása, a húgom állítólag kecsesen lépett elő egy hófehér tojáshejéből, teljesen épen és gyönyörűen. A legenda csodás részletekkel volt tele. Köztudott volt, hogy Zeusz számos formát ölthet, és ezen a különös alkalmon tollasan, hófehéren jelent meg anyánknak, ahogy a folyón lefelé siklott feléje, egyértelmű céllal.

Így részesülni Zeusz áldásában maga volt a dicsőség. Mindenki ezt mondta. Ha Léda, az anyánk, elég gyönyörűnek bizonyult magának az istenek urának szemében, az nagy megtiszteltetés volt a családnak. Nem volt szégyen apánknak, hogy egy ilyen frigy gyümölcsét sajátjaként nevelje fel.

És Heléna szépsége valóban legendás volt.

Tucatjával gyűltek össze az otthonunkban Heléna kérői. Ahogyan egymást lökdösték, előretörtek, és a fátyla alá leselkedtek, mind möhön vágytak egy pillantásra a nőről, akit a világ legszebbjeként emlegettek. Ahogy a hangulat megváltozott, nyugtalanná vált, észrevettem, hogy a kezeik egyre közelebb vándoroltak az oldalukra szíjazott kardokhoz. Heléna is észrevette, és egy pillanatra felém fordult, éppen elég ideig ahhoz, hogy a tekintetünk találkozzon, és röpke aggodalom suhanjon át közöttünk. A terem szélein a testőreink magukat kihúzva álltak, és egy kicsit szorosabban markolták a lándzsáikat. Mégis azon tűnődtem, vajon milyen gyorsan fordulhatna ellenünk a tömeg forrongó szíve, és mennyi időbe telne, mire a testőrök átverekednék magukat a tumultuson.

Apánk, Tündareósz, kétségbeesetten tördelte a kezeit. Pedig a nap olyan ígéretesen indult neki: a raktáraink roskadoztak a gazdag

ajándékoktól, amelyeket az ifjak hoztak, hogy jó színben tüntessék fel magukat. Láttam, ahogy elégedetten szemléli a zsákmányt és a rangot, amit ez a dicsőséges nap hozott neki. Felhőtlenül bízott abban, hogy erős fivéreink képesek lesznek megvédeni minket, ahogy mindig is tették, de kétségeim voltak afelől, hogy még ők is elegendők lennének ennyi férfi ellen, akik ma azért jöttek, hogy elnyerjék a húgom kezét.

Penelopéra néztem. A csendes, szürke szemű unokahúgunkban mindig meg lehetett bízni, hogy hideg fejjel gondolkodik. De Penelopé nem viszonzta a kétségbeesett pillantásomat, mert teljesen Odüsszeuszra összpontosított. A két szempár úgy olvadt egymásba, mintha kettesben bolyongtak volna egy illatos réten, nem pedig egy olyan teremben lennének, ahol türelmetlen indulatok tömkelege vibrált, és a szikra már majdnem kipattant, hogy mindezt lángokra lobbantsa.

Forgattam a szemem. Odüsszeusz ugyanúgy Heléna kérői között volt, mint a többiek, de a férfi tettei közül természetesen semmi nem az volt, aminek látszott. *Mennyivel hasznosabb lenne most az ő híresen éles esze ebben a helyzetben* – gondoltam bosszúsan –, ahelyett, hogy egy romantikus ábrándban veszne el!

Ám amit tévesen unokahúgom és a szeretője álmodozó összenézésének véltem, valójában egy terv néma kidolgozása volt. Odüsszeusz hirtelen felpattant az emelvényre, ahol ültünk, és rendre szólított mindenkit. Bár alacsony és kissé görbe lábú volt, mégis parancsoló volt a jelenléte, és a terem azonnal elcsendesedett.

– Mielőtt Heléna kisasszony választana – mennydörgött a hangja –, mindannyian esküt fogunk tenni.

Hallgattak rá. Különleges tehetsége volt ahhoz, hogy mások akaratát a saját céljainak megfelelően befolyásolja. Még az okos

unokahúgomat is lenyűgözte, pedig azt hittem, egyetlen férfi intellektusa sem kelhet versenyre az övével.

– Mindannyian ugyanazzal a céllal gyűltünk itt össze ma – folytatta. – Mindannyian a szépséges Heléna kezére pályázunk, mindannyian jó okkal hisszük, hogy méltó férjei lennénk egy ilyen nőnek. Ő elképzelhetetlenül nagy kincs, és annak a férfinak, aki magáénak mondhatja, nagy erőfeszítéseket kell majd tennie, hogy megvédje azoktól, akik el akarnák ragadni tőle.

Láttam, ahogy minden férfi a teremben elképzei ezt. Mindannyian maguknak képzelték el őt, de Odüsszeusz most beárnyékolta az álmukat. Felnéztek rá, elragadtatva figyelték, és várták, hogy feltárja a rejtvény megoldását, amelyet eléjük tárt.

– Ezért azt javaslom, hogy esküdjünk meg mindannyian: bárkit is választ Heléna, mindannyian melléje állunk, hogy megvédjük őt. Tegyük le a legszentebb fogadalmat, hogy életünk árán is megóvjuk annak jogát, hogy Helénát magáénak mondhassa – és megtarthassa.

Apánk felugrott, ujjongva, hogy Odüsszeusz megmentette diadalmas napját a szinte biztos katasztrófától.

– Feláldozom a legjobb lovamat! – jelentette ki. – És mindannyian ígéretet tesznek az isteneknek az ő vérére.

Így is történt; apánk azon a napon csak egy lovát veszítette el. Nos, egy lovát és a lányát, mondhatnám, meg egy unokahúgát is, hogy igazán jó alkut kössön. Mindhármukat egyetlen lendülettel elragadták tőle, hiszen Helénának csak ki kellett ejtenie Menelaosz nevét, mire az máris felpattant, megragadta a kezét, és dadogva fejezte ki háláját és hűségét; Odüsszeusz pedig szinte a következő lélegzetvételrel Penelopét kérte meg. De az én figyelmemet a sötét hajú fivér kötötte le, akinek komor tekintete rezzenéstelenül a kőpadlóra szegeződött. Agamemnón.

– Miért választottad Menelaoszt? – kérdeztem Helénát később. Egy csapat szolgálólány vette körül, akik a ruháját igazgatták, míves csigákba fonták a haját, és számtalan apró dísz aggattak rá, amelyek teljesen feleslegesek voltak.

Heléna elgondolkodott a kérdésemre, mielőtt válaszolt volna. Az emberek mindig csak a ragyogó szépségéről beszéltek, néha költeményekben vagy dalokban magasztalták azt. Senki sem említette soha, hogy mennyire figyelmes és kedves. Nem tagadhattam, hogy néha felütötte a fejét bennem egyfajta furcsa, hideg és mérgező irigység, amiért egy olyan ikertestvér mellett nőtettem fel, akinek ragyogása mindig beárnyékolta. De Heléna soha nem volt kegyetlen velem, soha nem gyötört, soha nem dicsekedett a szépségével, nem gúnyolta az „alantasabb” testvérét. Nem tehetett róla, hogy mindenki megfordult utána, akármerre járt, mint ahogyan a tengerek áramlását sem tudta volna megállítani. Megbékéltem ezzel, és az igazat megvallva nem vágytam arra, hogy cipeljem az ő legendás szépségének terhét.

– Menelaosz... – mondta Heléna elmélázva, hosszan elidőzve a név szótagjain. Megvonta a vállát, miközben az ujjai köré csavart egy selymes hajtincset, látható bosszúságot okozva az egyik szolgálólánynak, akinek minden fáradozása sem eredményezett olyan ragyogást és ruganyosságot, mint amelyet Heléna könnyedén elért. – Talán akadnak nála gazdagabbak vagy jóképűbbek – folytatta. – Merészebbek biztosan. – Kissé elhúzta a száját, talán a teremben láthatatlanul lüktető erőszakos feszültségre gondolva, amelyet a kérők egymásra vetett pillantásai okoztak. – De Menelaosz... ő másmilyennek tűnik.

Helénának nem volt szüksége kincsekre. Spárta maga is elég gazdag volt. Nem volt szüksége jóképűségre: ő maga elegendő szépséget

nyújtott bármelyik kapcsolatban. Bármelyik férfi szívesen lett volna a férje, ahogyan azt láttuk is. Szóval mit keresett a húgom valójában? Vajon honnan tudta? Milyen varázs lobbant köztük? Mi az, ami meggyőz egy nőt arról, hogy egy bizonyos férfi az igazi? Kihúztam magam ültőmben, és vártam a megvilágosodást.

– Azt hiszem... – sóhajtott fel Heléna, miközben egy szolgálólány elefántcsont nyelű tükröt nyújtott át neki, amelynek hátuljára aprólékos faragványként Aphrodité alakját vésték, amint kilépett hatalmas kagylóhéjából. Rápillantott a tükörképére, hátravetette a haját, és megigazította az arany fejdísz, amely a fürtjei tetején pihent. Halk sóhajtás hangzott fel a körülötte álló lányok köréből, akik izgatottan várták ítéletét a talán szükségtelen fáradozásaik eredményéről. – Azt hiszem – folytatta, miközben mosolyt villantott rájuk –, hogy egyszerűen csak nagyon *hálás* volt.

A keresett szavak elillantak az ajkaimról, mielőtt megszólalhattam volna.

Heléna észrevette a hallgatásomat, és talán valami rosszallást olvasott ki belőle, mert kihúzta magát, és egyenesen a szemembe nézett.

– Tudod, hogy Zeusz anyánkat szemelte ki magának – emlékeztetett. – Egy halandó nőt, aki oly gyönyörű volt, hogy felkeltette a figyelmét az Olümposz csúcsáról. Ha apánk nem lenne csendes és türelmes természetű... ki tudja, hogyan érzett volna? Ha például jobban hasonlítana Agamemnónra, mint Menelaoszra.

Megdermedtem kissé. Mit jelentsen ez?

– Egy ilyen férfi nem olyasvalakinek tűnik, aki bármilyen sértést szó nélkül hagyja – tette hozzá Heléna. – Megtiszteltetésnek vélné, hogy kiválasztották a feleségét, vagy máshogy látná? Nem tudom, mi a sorsom, de azt tudom, hogy nem azért születtem, hogy tétlen

legyek. Nem tudom, mit terveztek velem a Moirák, de... – keresgélte a megfelelő szót – *bölcs* dolognak tűnt, ha megfontoltan választok.

Menelaoszra gondoltam, s arra a csodálatra, ami a szeméből sugárzott, valahányszor Helénára nézett. Azon töprengtem, vajon iga-za van-e Helénának, vajon ez a férfi képes lesz-e úgy látni a dolgot, ahogyan apánk tette. Hogy az, hogy megnyerte a versenyt a csar-nokunkban, valóban elég diadal lenne-e számára, bármi is történjen később.

– És persze, így Spártában maradhatok – jegyezte meg a húgom. Ezért igazán hálás voltam.

– Szóval, akkor így lesz? Itt fogtok élni együtt? – kérdeztem.

– Menelaosz segíthet apának Spárta kormányzásában – érvelt He-léna. – És persze apa is segíthet neki cserébe.

– Hogyan?

– Mennyit tudsz róla és Agamemnónról? – érdeklődött Heléna.

– És Mükénééről?

– Hallottam már történeteket a családról. Ugyanazokat, mint te. Az őseik átkáról, apákról, akik megölik fiaikat, testvérekről, akik egymás ellen fordulnak. De mindez már a múlté, nem? – ráztam meg a fejem.

– Nem teljesen. – Heléna elhessegette maga körül a lányokat, és bizalmasan közelebb hajolt hozzám. Kicsit izgatott lettem. – Tudtad, hogy Kalüdónból jöttek ide, ugye?

Bólintottam.

– De az nem az otthonuk; ott csak a királynál laktak, aki vendégül látta őket, de nem tudta megadni nekik azt, amire igazán szükségük volt. Amit apa viszont meg tudott adni.

– Micsodát?

Elmosolyodott, láthatóan örült, hogy valami izgalmas dolgot oszthat meg velem.

– Egy hadsereget.

– Tényleg? Mire?

– Hogy visszafoglalják Mükénét – vetette hátra a fejét Heléna. – Azt veszik vissza, ami az övék. A nagybátyjuk megölte az apjukat, és száműzte őket, amikor még gyerekek voltak. Most már felnőtt férfiak, és Spárta támogatja őket.

Ennyit én is tudtam a történetből. Menelaosz és Agamemnón Atreusz fiai voltak, akit a fivére, Thüesztész meggyilkolt a trónért, majd száműzte őket. Úgy tűnik, épp elég irgalom volt benne ahhoz, hogy ne akarja gyerekek vérével bepiszkítani a kezét. Ez volt az a bűn, amelyért a családjukat nemzedékekkel korábban az istenek elátkozták: Tantalosz bűne.

*Talán nem is olyan meglepő, hogy Menelaosz felkeltette Heléna érdeklődését* – gondoltam. A család régi legendáját már hallottuk korábban is – egy vérfagyasztó történet, amely borzongást keltett bennünk, de mégis olyan távolinak tűnt a valóságtól. Most egy lépéssel közelebb került hozzánk: két fivér igazságot keres, és egy végső tettel gyógyítja be egy megkínzott család sebeit.

– Menelaosz nem akar majd visszatérni Mükénébe? – kérdeztem.

– Nem, Agamemnón fogja elfoglalni Mükénét – felelte Heléna. – Menelaosz boldogan marad itt.

Tehát Menelaosz megkapja Helénát, míg a város Agamemnóné lesz. Kétségtelenül méltányos alkunak tűnt ez mindkettőjük számára.

– Ez csak azon múlik, mit kezdenek a fiúval.

– Melyik fiúval?

– Aigiszthossal – válaszolta Heléna. – Thüesztész fiával. Még csak egy gyerek, akárcsak ők voltak, amikor Thüesztész megölte az apjukat.

– Nem fogják őt is száműzni?

– És hagyják, hogy úgy nőjön fel, mint ők? Hogy ugyanazokat az álmokat dédelgesse, mint ők? Agamemnón ezt nem fogja megköcskáztatni – vont a szemöldökét Heléna.

– De egy kisiút mégsem akarna megölni, igaz? – borzongtam meg. Megértettem a brutális logikát, de képtelen voltam elképzelni azokat a fiatal férfiakat, akiket abban a teremben láttam, amint egy kardot döfnek egy síró gyermekbe.

– Talán nem – mondta Heléna, miközben felállt, és kisimította a ruháját. – De ne beszéljünk többet a háborúról. Ez végül is az esküvőm napja.

Később elillantam az ünneplésről. Biztos voltam benne, hogy egész éjjel folytatódik majd – órákon át tartó lakomázás és ivászat –, de én fáradt voltam, és furcsán üresnek éreztem magam. Nem volt kedvem kerülgetni Spárta egyre részegebbé váló nemességét; az általában szigorú és komoly katonai tábornokokat, akik kipirult arccal és ernyedt nyelvel hadartak, miközben ügyetlen kezeik úgy tapogatóztak, akár egy polip karjai. Mindannyian dagadtak az önelégültségtől az új szövetség és a leghatalmasabb görög férfiak által letett eskü miatt, miszerint megvédik Menelaosz „kincsét”. Az ő hűségük Spártához kötődött.

A folyópart felé sétáltam. A széles és lustán hömpölygő Eurotasz keresztülszántotta városunkat a távoli déli kikötő felé, amely az egyetlen útvonal volt, ahol külföldi támadók elérhettek volna minket.

A többi irányban a hatalmas Tajgetosz és Parnon hegységek emelkedtek nyugatra és keletre, míg az északi felvidék ugyanolyan áthatolhatatlan volt bármilyen hadsereg számára. Völgyünkben kényelmesen megbújunk, védve és megerősítve bárki ellen, aki a hírnevünkért – gazdagságunkért vagy híresen szép asszonyainkért – akarná kifosztani városunkat. És most a legszebb közülük egy várakozó hadsereget tudhatott maga mögött, amely készen állt, hogy bármilyen potenciális ellenség ellen felkerekedjen a tiszteletére. Nem csoda, hogy a férfiak ma este lazítottak és nagyokat kortyoltak.

Jelzötűzek égtek a völgyben, fényes lángok hirdették a jeles nap fontosságát a sötétben. Füst szállt fel minden szentélyből, a tiszta fehér áldozati bikák véreinek illatával, akiknek a torkát átvágták, hogy a fekete égen keresztül az Olümposz lakóihoz emelkedjen az aroma.

Észrevettem, hogy egyedül Agamemnón tartotta magát távol az ünnepléstől. Kétségtelenül a Mükéné elleni közelgő invázió foglalkoztatta. És Heléna új férje is hamarosan távozik – napokon belül –, hogy a testvére oldalán harcoljon. Volt egy hadseregük, és tudtam, hogy a spártai katonák híresek a harci tudásukról és kegyetlenségükről. Nem sok aggodalomra volt ok. De valahol mélyen mégis ott motoszkált bennem egy alattomos, áruló féregként csúszó-mászó gondolat. Ha a csata nem a fivérek javára dőlné el, ha nem térnének vissza, akkor semminek nem kellene megváltoznia. Heléna és én folytathatnánk még egy darabig úgy, ahogy mindig is volt.

Megráztam a fejem, mintha így el tudnám hessegetni ezt a gondolatot. Minden meg fog változni, sőt. Száz férfi jött el, hogy feleségül kérje őt; a következő pillanatban valaki máris Menelaosz helyébe lépne.

És akkor megláttam őt, félig rejtve a félhomályban.

Abban a pillanatban felém fordította a fejét, és a tekintetünk találkozott. Láttam a meglepetést és a zavarodottságot az arcán, ami tükrözte az érzéseimet.

– Nem tudtam, hogy más is van idekint – szólalt meg, mintha visszakozni készült volna.

– Miért nem vagy bent? – érdeklődtem. Eddig egy szót sem váltottam Agamemnónnal, és biztosan nem kellett volna most, a sötétben, mindenki más látóterén kívül magánbeszélgetést kezdeményeznem vele. De valami a csendes éjszakában, a palotából átszűrődő nevetésfoszlányokban és az érzésben, hogy minden, amit eddig ismertünk, hamarosan véget ér – így vagy úgy –, vakmerővé tett.

Habozott.

– Nem akarsz a testvéreddel ünnepelni?

Összevonta sűrű szemöldökét. Óvatosnak tűnt, mintha vonakodott volna a választól.

Felsóhajtottam, hirtelen türelmetlenül.

– Vagy megvárjátok, amíg meghódítjátok Mükénéét?

– Mit tudsz te erről?

Némi diadalt éreztem, amiért választ csikartam ki belőle. Szellő fodrozta a vizet, és hirtelen vágy fogott el valami után, amit meg sem tudtam nevezni. Annyi minden történt – esküvők és háborúk –, és egyik sem érintett engem.

– Tudom, mit tett Thüesztész – feleltem. – Az apáddal és veletek. Hogy elvette a királyságotokat.

Kurtán biccentett. Láttam, hogy már indulni készül, vissza a palotába.

– De mihez kezdtek a fiúval? – érdeklődtem.

Agamemnón hitetlenkedve nézett rám.

– A fiúval?

– Thüesztész fiával – emlékeztettem. – Elengeditek őt?

– Mi közöd van ehhez?

Azon tűnődtem, hogy talán túl messzire mentem, talán tényleg megdöbentettem őt. Ez a beszélgetés egyáltalán nem volt helyénvaló. De most már belekezdtem.

– Egy spártai sereget viszel magaddal. Bármit is teszel, azt Spárta nevében teszed.

– Az apád seregét. Menelaosz seregét.

– Egyszerűen helytelennek tűnik.

– Neked. De veszélyes lehet hagyni, hogy egy fiú bosszúval a szívében nőjön fel. – Kinézett a folyóra. Egész testtartásából feszengés sugárzott, de egy pillanatra visszanezett rám. – Átok ül a családomon; véget kell vetni ennek.

– Így véget lehet ennek vetni? Mi lesz, ha ez csak még jobban fel-dühíti az isteneket?

Megrázta a fejét, elutasítva a szavaimat.

– Te könyörületes akarsz lenni – állapította meg. – Nő vagy. De a háború a férfiak dolga.

Ettől felbőszültem.

– Spártát már megszerezted – mondtam. – Meg fogod hódítani Mükénét. És az a sok férfi a teremben, a harcosok, uralkodók és hercegek, akik a húgomért jöttek, most mind hűséget esküdtek a testvérednek. Lehetőséged van arra, hogy királyságokat egyesíts magad mögött. A hatalom a tiéd lesz. Hogyan jelenthetne fenyegetést egyetlen fiú, bármennyire bosszúszomjasan is cseperedik fel? Mit tehetne veled? Így, hogy ennyi ember áll rendelkezésedre, bizonyára te lehetnél minden idők legnagyobb görögje.

Ez felkeltette a figyelmét.

# TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,  
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!**  
**VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!  
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

**Sőt!**

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként  
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!  
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel  
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Érdekes gondolat – elmélkedett. – Minden idők legnagyobb görögje. Köszönöm, Klütaimnésztra.

És akkor láttam meg, éppen mielőtt visszalépett volna az oszlopok közé, vissza a palotából szűrődő vidámság hangjaihoz. Halovány mosoly villant át az arcán, ahogy végre felfelé görbítette a szigorú száját.